

Dag 143 – zondag 19 mei

Dag twee van mijn voornemen om terug in Laguns training te vliegen. We staan boordevol goede moed – en tegen alle verwachtingen een zonnetje – op. Ik schart de restanten kippenhartjes bijeen en zet aan met Lagun naar de hondenschool. Meer dan een maand geleden... dat belooft. Benieuwd hoe hard ik de strijd tegen de konijnenkeutels zal verliezen vandaag.

Maar ik zal er uiteindelijk niet achter komen vandaag. School is gesloten. ☹️

Nu ik eraan denk... de bibliotheek was ook dicht, net als de Spar... en morgen moet ik niet werken want het is Pinkstermaandag. Jawadde Veerle, het is Pinksteren vandaag dus natuurlijk geen les. Goed hoor.

Dan maar naar huis en zelf training geven. Ik sleur Koen mee uit zijn luie zondagvoormiddagzetel en we trekken naar de puppyproof room om de “va vers” aan te leren. Ik doe eerst wat makkie's zoals assis, down en debout om op te warmen en dan vliegen we erin. Ik toon Lagun duidelijk dat ik Koen een portie kippenhartjes geef en vraag hem om in “heel” naast me te komen zitten. Hij is superenthousiast maar snapt er niks van wanneer ik naar Koen wijs en Koen hem probeert te lokken. We wachten geduldig af tot hij spontaan bij Koen gaat schooien. Flinke “va vers”! “Flinke wat?!” , zie je hem denken. De kleine man is helemaal in de war en begint zijn hele trucendoos uit te halen. “Wat wil je baasje? Assis? Down? Debut? Een snelle down? Zal ik achteruit schuiven in ligpositie? Neen?!”

Aaaaaaaah... hij verliest zijn cool. Tijd voor een verandering van strategie. We gaan in de gang staan. Het is een smalle overloop en hij kan niet veel andere kanten op dan naar de andere persoon. En ja hoor, deze keer heeft ie 't snel beet. Na een tiental keer vindt hij het een absoluut geweldig spelletje. Va vers Koen, va vers Veerle, va vers... en telkens iets lekkers. Mmmmmmm.

Ik sluit de oefensessie af met een “up” waarbij hij zijn voorpootjes op de stoel moet zetten. Zijn will to please is enorm vandaag. Ik wil bijna niet stoppen maar we houden er best mee op nu het zo goed gaat denk ik.

's Middags gaan we nog eens naar een spelklasje in Melle. Zonder Yana weliswaar want zij is niet echt op haar plaats in het groepje speelvogels hebben de begeleiders (terecht) besloten. Lagun mag al haar beurten hebben. Dat zal hij niet erg vinden. ☺️

Lagun zet zijn uurtje in met een heerlijk modderbad. Hij gaat zelfs helemaal kopje onder in de plas modder die er ligt! Heerlijk! Ik kijk al uit naar onze autorit terug... Voor de rest van de tijd is hij niet meer van Lance de Greyhound zijn zijde te slaan. De windhond – die volgens zijn baasje wel eens durft uit te vallen naar andere honden buiten de speelweide – geniet met volle teugen. Van top tot teen wordt hij schoongelikt door Lagun. Na het speeluurtje mogen de baasjes die dat willen hun hondje afspoelen met de waterslang. Misschien moet ik daar maar gewoon Laguns diensten aanbieden, die likt zijn spelbuddies wel schoon!

Christel is komen kijken naar het spel van de viervoeters. Na het klasje praten we nog even na. Lagun staat bijzonder hevig en tracht telkens maar terug op 't weitje te geraken. Sorry vriendje, jouw tijd zit erop. Hij gaat er ogenschijnlijk kalm bij liggen en ik ben afgeleid door mijn gesprek met Christel wanneer Lagun plots uit zijn startblokken schiet en ik mijn linkerringvinger in een onmogelijk hoek zie geplooid worden door zijn leibandje dat me ontglipt. Jeetje hij krijgt macht! Ik heb gelukkig nog

goede reflexen en heb em algauw weer onder controle maar dan... bonk bonk bonk... mijn vinger slaat meteen blauw uit! Hoe zoiets onnozels zoveel pijn kan doen! Tja, zal me leren ook; ik weet best dat ik de leiband niet zo mag vasthouden en rond mijn vingers wikkelen. Ik verbijt de pijn.

Na het klasje rijden we samen met Jan en Maryse naar hun huisje. Het is echt prachtig weer en we kruipen op het terras terwijl de vijf viervoeters (Darko, Yana, Lagun, Louka en Sam) de tuin mogen verbouwen.

Lagun ontdekt de vijver met de prachtige Koi-vissen. Hij balanceert op de glibberige stenen rand en slaat voortdurend met zijn pootje in het water om de vissen te proberen vangen. Die vinden het op hun beurt ook wel interessant (denken wellicht dat ze eten krijgen) en komen afgezwommen op die bruine poot. Het is een groot mirakel dat Lagun er niet in tuimelt!

Even later ontdekt onze jongeman wel dat de ene kant van de vijver, waar wat riet staat, een ondiep stukje verbergt. Woehoew! Weer een stapje dichterbij die lekkere vissen! Het lijkt wel alsof hij op water loopt. De rest van de wereld kan hem even gestolen worden, Lagun zit in zijn eigen paradijsje.

We krijgen een heerlijk stukje zelfgebakken toert en beslissen om dat er toch even te gaan af wandelen in het wachtbekken achter hun deur. We moeten maar een 100 meter langs straat wandelen voordat we in een uitgestrekt natuurgebied komen waar de hondjes los mogen. De wandeling langs straat wordt pijnlijk moeilijk met Lagun. Hij sleurt mijn arm er zowat af! Elke twee meter moet ik stoppen. Het werkt wellicht wat op de tenen van de andere vier- en tweevoeters maar ik wil geen uitzondering maken en het ook nu goed doen. De 100 meter op 15 minuten...

Zodra we voorbij het hekken zijn, mogen Yana, Sam en Lagun los en schieten ze uit hun startblokken. Jan kan niet aan de verleiding weerstaan en laat ook zijn beesteke de vrije loop; Louka haalt haar vriendjes moeiteloos in en laat ze achter... veeeeeeeeeeeer achter. Ze heeft het al een paar keer eerder op een lopen gezet zonder te willen terugkomen wanneer ze haar roepen en dat is nu niet anders! Even vrees ik ervoor dat Lagun haar achterna zou rennen – maar ik heb lekkers bij me. ☺ En in tegenstelling tot Louka, is Lagun geen jager op zicht maar gaat die toch nog liever zijn neusje achteraan. Ik roep hem een paar keer bij me en geef em telkens een lekker stukje kippenhart. Die gaat niet ver vandaag. ;-)

Terwijl we wachten op Jan die Louka achterna gaat, trek ik met Yana en Lagun naar het wachtbekken zelf; zodra ze de poel heerlijk fris water bespeuren, springen hun oogjes uit hun kopje en ze aarzelen geen seconde: PLONS! ☺ Ik laat ze lekker doen.

Een half uur later krijgen we Louka terug in zicht en lukt het Maryse en mij om haar te lokken. Haar blik staat op oneindig content: jaja, dat heeft ze ook weer mooi uit haar systeem gekregen. ☺ Maar waar is Jan nu natuurlijk?! Zo baasje zo beestje... ;)

Wanneer onze roedel uiteindelijk weer helemaal voltallig is, gaan we de viervoeters droppen bij Jan en Maryse thuis. Darko en Yana mogen samen in de kennel buiten, Sam en Louka in de benches binnen en Lagun – of wat ervan over blijft – mag lekker mee met ons naar de brasserie iets verderop.

We worden uitgewuifd onder luidkeels gehuil van Darko. “Dat gaat wel over zodra we uit zicht zijn”, probeer ik Jan en Maryse gerust te stellen (en mezelve ook wel een beetje).

Het restaurant zit nokvol maar we krijgen nog een tafeltje in een hoek van de veranda. Mooi zo, daar kan Lagun op zijn gemak liggen. Hoewel, op zijn gemak? Een van de obers heeft een absolute zwak voor onze bruine bink en komt hem om de haverklap aaien. Zo komt dat beestje natuurlijk ook niet tot rust... Gelukkig heeft hij er genoeg avonturen op zitten voor vandaag.

Lang blijven we niet meer. Wanneer we onze twee andere kindjes willen gaan oppikken, vallen mijn ogen ook even uit mijn kopje van verbazing: Darko en Yana lopen los in de tuin?! Hoe zijn die er in godsnaam in geslaagd om uit de kennel te geraken?!?! Het zal uiteindelijk voor hen een weet zijn en voor ons een vraag blijven. Echte schade is er niet meteen te zien. En ook de tuin hebben ze intact gelaten.

Zozo, nu heeft iedereen een avontuurtje om over te dromen vanavond zie. ☺

Dag 144 – maandag 20 mei

Het is Pinkstermaandag vandaag. Een natte Pinkstermaandag. ☹

Mijn bureau dat vroeger in een kamer boven stond, staat nu beneden, en de Mechelaartjes profiteren ervan om lekker geborgen aan mijn voeten onder het bureau te kruipen terwijl ik wat op de computer tokkel. Lagun kan het precies niet hebben vandaag en blaft voortdurend om hen ervanonder te krijgen.

's Namiddags bekijken we samen met Wim en Sabine even de buienradar en beslissen we om een toertje te gaan doen in Molsbroek met zes viervoeters; ons 3 en de 3 husky's van Wim en Sabine.

Lagun gaat aan de heupgordel vandaag en krijgt zijn trektuigje nog eens aan want mijn gekneusde vinger bonkt dat het geen lieve deugd is. Ik prent even de beschrijving van de wandeling in mijn hoofd – hoe moeilijk kan het zijn? Het is een luswandeling. ;-) Vijf kilometer zegt mijn boekje me, maar anderhalf uur later zijn we nog steeds aan het stappen zonder zicht op het einde. En dat 24-potige beest gaat best wel lekker vooruit!

Oops, I did it again... ik ben zo gebuisd als gps. Nu ja, na een stevige trip van 2 u komen we uiteindelijk toch terug aan onze auto's. Iedereen lekker moe en hongerig. En Lagun heeft geen oog gehad voor de duizenden vogels die er zitten te broeden in Molsbroek! Noch voor het water eigenlijk. Het enige wat hij wilde, was het hele park opsnuiven in zijn neusje. ☺

We trekken allemaal richting ons huis en smijten de restanten van de bbq van mijn nichtjes communiefeest nog op de binnen-bbq. Het heeft ook zijn charmes. De viervoeters gaan er alleszins rustig bij liggen. Te moe om te schooien, ideaal. ☺

Dag 145 – dinsdag 21 mei

Lagun wil niet eten deze voormiddag. Dat zal em spijten want deze middag moet hij binnen om dat brokje achtergebleven melktand te laten weghalen onder volledige verdoving dus krijgt ie geen eten meer straks.

Hij is ook bijzonder rustig deze voormiddag. Om 13 uur laad ik hem de auto in en gezwind en vol verwachting gaat hij mee. Helaas jongen, je zal 't niet zo leuk vinden...

Bij de dierenarts moeten we nog even wachten in de wachtkamer. Het duurt wat langer dan verwacht met de vorige klant en Lagun wordt erg onrustig. Hij geeuwt en krabt voortdurend en huilt af en toe zelfs eens. Ik voel me nochtans helemaal rustig dus van mij kan hij het niet echt overnemen. Of toch? We zijn ons niet altijd bewust van de vibes die we uitsturen nietwaar.

Plots zet Lagun het op een blaffen. Naar iets dat achter me is? Ik draai me even om en zie een poster van een rosse poes. Jeetje Lagun, blaffen we echt nog steeds naar afbeelding van dieren? Ik aai de poster even en hij zwijgt ogenblikkelijk. Kopje schuin. De stakkerd begrijpt er niks van. Maar hij is er opnieuw gerust in.

De dierenartse heeft wellicht al een en ander opgevangen van het tumult in haar wachtkamer en stuurt haar assistente om Lagun een voorverdooving te geven. Straf spul zo lijkt me – of heb ik me miskeken toen ik onze kleine vriend daarnet heb gewogen en 20,6 zag staan? Lagun spartelt nog 20 seconden na maar gaat dan door zijn pootjes. Ocharme. Nog meer ocharme wanneer een échte rosse poes haar kans schoon ziet en op enkele luttele cm van zijn neusje voorbij paradeert! Ik zie zijn neusje nog net genoeg twitchen om te weten dat hij de rosse tink wel degelijk heeft opgemerkt!

Iets voor 2en komen de twee dames een slap hondje halen. Ik wijs hen nog even op een klein bolletje op zijn borst en ze beloven me om het er ook meteen uit te halen. Ze zullen me bellen wanneer hij wakker wordt. Alleen... ik kom twintig minuten later thuis en krijg al telefoon van de dierenartse! Mijn hart staat even stil, er is iets misgelopen! Wivine stelt me gelukkig in de eerste plaats alvast gerust. Ze is al klaar met het bolletje en het tandje en heeft eigenlijk tijd voldoende over om ook zijn juweeltjes alvast weg te nemen – iets wat pas over tien dagen zou gebeuren. Eum ... ja, natuurlijk; één keer volledige verdooving is beter dan twee keer lijkt me en als de dierenartse zegt dat het mag... Ken je dat mopje van die man die naar de tandarts ging en buiten kwam zonder... ;-)

Plots slaan de zenuwen wel toe – waarom weet ik niet want ik ben er wel gerust in en 't is een kleine ingreep. Maar toch... die kleine lieve man ligt daar nu helemaal platgespoten, gedesoriënteerd en zal wakker worden in een vreemde omgeving met overal pijn. Hij ligt nogal in de lappenmand: draadjes op de borst, draadjes in zijn lies, tandje uitgesneden in zijn muiltje... snif.

Tegen zeven uur mag ik er al om. Ik neem een dekentje mee om dat slappe hondje in de auto te dragen zonder hem al te veel pijn te doen. Haha, hoe lief vrouwke... maar ik kan al terug stappen en sleuren!! Wanneer de deur naar de praktijk opengaat val ik bijna van mijn stoel: Lagun sleurt de assistente onverbiddelijk achter zich aan en komt dan wat onhandig tegen mijn benen aangeschurkt. Is die net geopereerd op 3 verschillende plaatsen?! Wow!

Wivine laat me de keuze: een kap of een t-shirt. Natuurlijk is dat niet echt een keuze. Lagun haat het om iets over zijn koppeke te krijgen dus een kap wordt het al helemaal niet. Ik zie er hem ook niet mee trein in, trein uit te hoppen en twee Mechelaars te trotseren.

De assistente trekt hem zijn dwangbuis-t-shirt aan. O jeetje, als ik dacht dat hij een kap zou haten, dan moet ik een ander woord verzinnen voor zijn afkeer van dat t-shirt. Hij verstijft helemaal wanneer hij in het ding wordt gehesen en zodra we hem loslaten, gaat hij tekeer als een op hol geslagen mechanische stier! Gelukkig werkt er toch nog een beetje verdooving na en krijg ik hem snel bedaad.

Terwijl ik nog wat uitleg krijg van de assistente over de do's and dont's begint Lagun jammerlijk te piepen. De assistente wijst het aan desoriëntatie en zenuwtjes om naar huis te gaan. Maar ik ken mijn ventje: ik maak zijn t-shirt los aan zijn poep en laat hem snel buiten en ja hoor: er volgt een plasje van wel twee minuten ononderbroken! De assistente is opgelucht want ze vond het al vreemd dat hij niks in zijn pampertje had gedaan terwijl hij aan het infuus lag. Tja, propere jongen hé. ☺

Wanneer we thuis komen, wordt Lagun belaagd door twee wel heel nieuwsgierige vriendjes. Alleen is hij nog niet echt klaar voor het zware snuffelwerk en hij glipt langs hen heen de tuin in door het open schuifraam. Aiai, zijn t-shirt is nog niet losgemaakt achteraan! Ik ren nog maar kom te laat: Lagun doet pipi in zijn broekje. Dat begint goed. Ik trek het snel uit en stop het in de wasmachine zodat het droog is voor een nachtje in de bench.

De hele avond krimpt Lagun ineen zodra ik in de buurt kom. Ai, hij is wellicht al zijn ellende met mij aan het associëren. Ik let er even op dat ik alleen maar leuke dingen voor hem betekenen: ik breng hem zijn kussentje maar laat hem voor de rest met rust, ik knuffel niet, kijk hem niet aan, breng hem af en toe wat water, ... Tegen dat hij in zijn bedje moet, merk ik dat hij het niet erg meer vindt dat ik in de buurt kom. Natuurlijk moet ik hem net dan terug in zijn dwangbuis krijgen. Ik vraag het aan Koen, hij heeft momenteel iets meer krediet dan ik. Onze kleine man is te moe om te protesteren.

Dag 146 – woensdag 22 mei

Ik heb deze week mijn thuiswerkdagen gelukkig gewisseld want vannacht om half drie werd ik brutaal uit mijn slaapje gewekt door een klein zielig ventje dat heel dringend een plasje moest maken.

In mijn slaapwandeltoestand heb ik duidelijk niet goed opgelet; deze ochtend vind ik ons vriendje met zijn broekje open in de bench. Woepsie! Gelukkig geen erg: Lagun is flink van zijn draadjes af gebleven.

Ik laat de viervoeters even buiten en Lagun stort zich meteen op de verse pralientjes! Ach, dat is dan toch alweer volgens het oude. ;-) Hij zal wel honger hebben na zijn vastendagje van gisteren maar ik vraag me af of hij zijn korreltjes wel zal eten nu hij last moet hebben van zijn tandje.

Zorgen voor niks: hij smikkelt als nooit tevoren! En hij driiiiiiiiiiiiiiiiiinkt alsof hij al tien dagen geen druppel water heeft gezien. Ocharme toch.

Hij is wat schichtig vandaag maar voor de rest enorm fraai. Mijn arme patiëntje.

Dag 147 – donderdag 23 mei

Vandaag moeten we naar Brussel. Ik denk wel dat onze vriend er klaar voor is. Hij heeft een goede nacht achter de rug – en ik dus ook. ;-)

In de trein slaapt hij de hele rit. Zelfs gedurende de 20 minuten vertraging die we hebben. Onze trein arriveert op een heel ander perron dan we gewoon zijn en in Brussel Noord moeten we het hele gebouw door om aan de juiste uitgang te komen. Het is razend druk, langs alle kanten stormen de mensen ons voorbij. Lagun wandelt heel flink mee (dat was lang geleden) maar net op de plaats waar onze gang kruist met de grote inkomhal zie ik paniek op zijn snoetje verschijnen en hij sleurt me ineens alle kanten op om dan midden in de hal te gaan hurken en een hoopje te doen! Of zeg maar

Hoop! Ahum... de mensen struikelen over me heen terwijl ik het probeer op te kuisen – gelukkig heb ik nog steeds de luiertas mee. ☺ Net wanneer ik alles in een zakje heb gekregen, verschijnt er een van de stationsconciërges met zijn kuismachine. Hij doet me teken dat hij het wel overneemt van hier en geeft me een knipoog. Oef! Ik word dan toch niet gelyocht. ☺ Dankjewel goede man!

Lagun is niet vaak wakker vandaag. Buiten is het pokkenweer en ik laat Lagun vandaag maar af en toe eens uit in het BIPT-tuintje. Hij duikt telkens los de Buxus-haagjes in. Ik vermoed dat dat wel lekker zal krabben tussen zijn pootjes en verfrissend zal aanvoelen maar de struikjes komen er nogal voor! En zijn vers gewassen t-shirtje ook. Potjandorie. Het is kleddernat wanneer hij terug binnenkomt. Ik maak een geïmproviseerd droogrekje in het bureau en hang het te drogen. Net op tijd klaar om terug naar huis te rijden.

Dag 148 – vrijdag 24 mei

Lagun wil niet zelf in de trein stappen vandaag. Ik maak er niet te veel drukte rond maar hoop van harte dat het eenmalig is.

Hij slaapt de hele dag door en zoekt echt afstand van mij, van iedereen eigenlijk. Hij voelt ook wel wat warm aan – maar misschien overreageer ik. Hij drinkt nog steeds goed en eet ook redelijk. Ik zal het nog een dagje uitzitten.

Ik laat hem ook vooral geen oefeningen meer doen want die lopen niet zo vlot. Zelfs een simpele “assis” krijg ik niet meer. ☹

's Avonds zwier ik de kleine man af thuis en vertrek ik maar alleen naar de MAG-vergadering.

Ik kom pas om half twee terug thuis wanneer iedereen al in dromenland ligt te soezen.

Dag 149 – zaterdag 25 mei

Ik heb lekker lang geslapen en hoor nog geen kik van beneden. Ik ga op mijn kousenvoeten een kijkje nemen en laat mijn ventje uit zijn bench. Zoals gewoonlijk komt hij al stretchende uit zijn bench, tong eerst. En woehoew: Lagun ziet me terug graag!

De hele dag komt hij flodderen en me uitnodigen om te spelen. Mijn ouders komen langs in de voormiddag en kunnen het ook bijna niet geloven dat dit een geopereerd hondje is. Ik laat zijn t-shirtje uit nu zolang hij onder mijn toezicht staat. Niet een keer komt hij aan zijn draadjes. Flinke man toch.

Ik had hem ingeschreven voor een spelklasje om 13 u maar het lijkt me nu toch wat te vroeg. Ik zou niet willen dat hij iets openhaalt tijdens zijn spel of bacterietjes opdoet uit het water.

In de plaats gaan we 's middags met mijn ouders eten in de Lork op het dorp. Het is mooi weer, het is er rustig en we kunnen op ons gemak tafelen op het overdekte terras. Lagun is heel rustig en helemaal in zijn nopjes wanneer hij merkt dat de mevrouw die ons eten komt brengen, blote tenen heeft! En die zijn duidelijk niet goed gewassen volgens onze vriend. Hij heeft moeite om zijn tongetje in bedwang te houden wanneer ze in de buurt komt. ;-)

's Avonds staat er een turnfeest op ons programma. Mijn beide nichtjes doen er aan mee en ik voel me moedig genoeg: ik neem Lagun mee.

Iedereen zit op een hoopje in een overvolle sporthal. Ik ga met Lagun op een trapje zitten op de tribune tussen de stoelen. Het is een heel gedoe: voortdurend moeten we uit de weg voor mensen die willen passeren, er liggen overal heel geïnteresseerde kindjes op de loer en het kabaal is alles overheersend. Plots gaan de lichten uit, de hele zaal wordt stil en Lagun kijkt wat onwennig heen en weer. Uit de luidsprekers klinkt een luide stem en begint muziek te spelen. Lagun veert recht en ik vrees eventjes dat hij het op een blaffen gaat zetten maar nee, hij is gewoon alert.

En nieuwsgierig. Hij wil beter zien wat daar beneden allemaal gebeurt en springt met zijn voorpootjes op onze buurman zijn stoelleuning. Buurman besterft het bijna! Lagun non! Oh dit belooft... ;-)

Ik krijg te horen dat het een show wordt van 2u30 met 45 minuten pauze en de moed zakt me een beetje in de schoenen. Zo lang kan ik hem wellicht niet kalm houden. Aanvankelijk schrikt onze kleine man voortdurend op van elk applaus. Hij begint te trippelen op zijn voorpootjes en staat duidelijk in de startblokken om de mat op te spurten en de meisjes te helpen turnen! 'k Ben gelukkig goed bewapend met snoepjes en na een kwartiertje lijkt hij wel zijn draai te vinden. Hij nestelt zich aan mijn voeten en ligt rustig wat mee te kijken. Ideaal.

Tijdens de pauze gaan we even een luchtje scheppen. Er zijn pittabroodjes verkrijgbaar in de inkomhal en de hele vloer ligt bezaaid met brokjes pittavlees. On-mo-ge-lijk om zijn neusje in de lucht te houden. Ik mag het eigenlijk niet doen maar ik houd zijn kopje wat in de lucht met de leiband en probeer zo snel mogelijk naar buiten te stappen. Het is echt over de koppen lopen en ik heb er niet de ruimte om degelijk te oefenen met Lagun helaas.

Ook tijdens de tweede helft is Lagun bijzonder fraai. Op het feit na dan dat hij scheetjes laat en ik een paar mensen wat verveeld zie over en weer schuiven op hun stoel. Wie zou da nu toch kunnen geweest zijn? ;-))

Achteraf komen een paar mensen ons feliciteren. Ze hadden nooit durven te denken dat zo een jong beestje zo rustig zou kunnen zijn in een dergelijke omgeving.

Fysiek was het niet echt vanavond maar Lagun is uitgeput. Het was een mentale veldslag en iedereen slaapt diep en voldaan.

Dag 150 – zondag 26 mei

Ik kom bijna te laat voor de hondenschool – die pas om kwart voor elf start voor Lagun... Ben ik zo moe? Het is winderig weer en er liggen nog steeds overal konijnenkeutels, de ideale combinatie...

Tegen alle verwachtingen doet Lagun het toch flink. Het is al zes weken geleden dat we les konden volgen op de hondenschool denk ik tussen alle vakanties en feestdagen en sluitingsdagen door. We zijn met zijn vieren in de A vandaag en een van de hondjes heeft het echt moeilijk. Het is een schatje maar aandacht geven, zit er gewoonweg niet in. Hij slurpt alle aandacht van de instructeur op, wat maakt dat Lagun en ik het grootste deel van de tijd een aandachtsoefening moeten doen – dat lukt wel eventjes op zo een terrein maar toch geen uur aan een stuk. Ik krijg het ook een beetje op mijn heupen en doe maar wat oefeningen los uit het vuistje. We boeken wel vooruitgang vandaag: Lagun wil spelen met het touwtje vandaag én wandelt voor het eerst sinds lang terug mooi aan de voet wanneer ik "on y va" zeg. Wel heft hij zijn eigen bevelen te snel op, ik moet proactiever belonen.

Na de training gaan we snel naar huis, ik eet een boke, we laden alle hondjes in en vertrekken naar Mechelen voor Dag in 't Park waar Canisha met een stand staat.

Ik was nog nooit in het Vrijbroekpark geweest en had er geen idee van hoe groot het wel is. Darko, Yana en Lagun hebben het mega naar hun zin! Het geurt er heerlijk, overal hondjes en kraampjes met lekker eten en curiositeiten. Het duurt een dik half uur voordat we aan de stand van Canisha komen. De stand wordt vandaag bemand door Katrien en Eager en Sabine en Joytha. Ook Gerrit is van de partij met Xena en het wordt Lagun wat te veel als hij hen in de mot krijgt. Hij moet en zal bij Eager geraken! Rustig man, ooit zal je het wel snappen dat je er sneller geraakt als je 't netjes doet zonder mijn arm te proberen ontwrichten! Ooit... maar niet vandaag. ;-)

Gerrit vraagt me of ik wil meegaan voor zijn tweede demo als gastgezin. Ik hoef niks te doen, alleen maar even te wuiven als hij de uitleg over de gastgezinnen doet. Ja dat kan ik wel.

Katrien en Eager en Yana met Rinia zullen de demo doen. Ook Gie met onze jongste pup Mauro is van de partij en mag de houdingen tonen. Net als elke kersverse pup doet Mauro zijn houdingen feilloos. Ik sta een beetje onbeholpen aan de zijkant dezelfde oefening te doen als deze ochtend op school: proberen te vermijden dat Lagun gaat snuffelen. We zijn het beiden danig beu en net dan hoor ik Gerrit aankondigen dat Veerle en Lagun de stay-oefening even zullen demonstreren. Excuseer?!

Ik laat me niet kennen natuurlijk en stap dapper met Lagun het plein op. Slik.

Eigenlijk ben ik al blij dat ik Lagun in de zithouding krijg. Ik laat zijn leibandje vallen, zeg kordaat "stay" en steek mijn hand op (goed wetende dat dat eigenlijk niet mag om het bevel 'stay' af te dwingen maar we hebben dat al een hele tijd niet meer geoefend en hier op een grasveld met vreemde honden en mensen rondom, lijkt het me toch een goed back-upplan). Ik zie dat Lagun na een paar passen van mij al uit zijn houding gaat breken en zeg snel "gedaan", "viens". En Lagun komt. Naar mij. Oef. Gerrit vindt het eigenlijk best leuk lijkt me dat dit gebeurt. Hij geeft de hele uitleg over hoe we niet met robotten werken maar honden die het niet altijd perfect zullen doen en hoe ik goed heb gereageerd door snel "gedaan" te zeggen wanneer de kleine man zijn rangen verlaat. Maar toch ben ik heel blij als de oefening de tweede keer wél lukt. ☺